

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Soliditate Virtutis In Religioso Societatis Jesu requisita
Considerationes R. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu**

Druzbicki, Kaspar

Coloniæ, 1721

Consid. 13. Virtus solidatur amore, usu, frequentia orationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60934)

D I E S V.

De instrumentis ac mediis solida atque solidanda virtutis. 1. Amore usūque Orationis. 2. Amore, curâ, usu gratia Dei. 3. Amore & imitatione Christi ac Beatissima Virginis.

CONSIDERATIO XIII.

Virtus solidatur amore, usu, frequentia Orationis.

Am occasiones virtutis solidæ consideravimus: sequitur, ut ejusdem instrumenta & media, quibus paretur, quibusve solidetur, & denique quibus utatur ipsa, consideremus.

Atque primo loco ponimus considerandam orationem, meditationem, contemplationem: sive illa sit vocalis, sive mentalis; sive illa sit longior sive brevior; sive illa sit cum affectu ex discursibus præviis nato, sive sit parca in discursibus, sed more comtemplativorum, delectabili & gustativo intuitu, Deo & Dei bonis fruatur, purificetur, similior Deo evadat. Hanc orationem dicimus esse instrumentum singulare, aptissimumque medium Virtutis solidæ, & etiam solidandæ: sed ita, si ametur famelicè, si ejus labor, (qui non levis est) vincatur & devoretur strenuè, si denique frequente-
tur, quoad hæc vita patitur, assiduè.

G

Igitur

Igitur qui virtutem solidam habet, aut habere vult, Orationem amet & frequentet. In usu enim crebro Orationis sic solidatur virtus, ut sub igne, incude, & malleo ferrum. Nesciunt vulgò homines pretium & efficaciam & necessitatem orationis; sed &, si qui illud nòrunt, speculativè id magis quàm practicè; cognitione, non efficacitate. Quòd si etiam reperiantur aliquantum multi, qui usum orationis ament, & re ipsà habeant; sunt tamen paucissimi, qui ejus laborem devorent, ac in eo perseverent.

Quid de Oratione sentiendum sit amatoribus solidæ virtutis, explico his Capitibus.

1. est: Oratio debet obstinatè amari & exerceri, nec ullo modo aut negligi, aut negligenter confici, aut de tempore in tempus transferri, aut ejus tempora decurtari, aut ad eam animo non famelico, sed veluti ad rem usitatam, & non planè summè necessariam accedi. Tam obstinatè debet amari oratio, quàm obstinatè illam exigit Deus & præcipit Christus, quàm obstinatè illà indiget inexhausta nostræ ad omnia insufficientiæ abyssus. Hæc qui considerabit, orationis usum etiam laboriosissimum non refugiet, immo verò hac inter alias ad orandum præparatione utetur, ut oraturus, famem desideriumque in se orandi excuset.

2. est: Quandoque potes, ora: potes diù? diù ora: potes breviter? breviter ora: potes dormiendo? etiam dormiendo ora: (sed non orando dormi) omni tempore aut benefac aut ora, sic implebis illud:

illud:

illud: *Oportet semper orare, & nunquam deficere.*
Lucæ 18. 1.

3. Plùs sunt amandæ (quia plùs proficuæ) Ora-
tiones quæ Illuminant , quæ ex reflexione super
præsentem quotidianamque vitam fiunt ; quæ in-
tellectu convicto , etiam voluntatem sequæ com-
pellunt, & proponere agenda vel vitanda cogunt :
quàm illæ, quæ in affectibus ut plurimum sunt po-
sitæ ; & luminis, veritatísque convincentis nihil in
intellectu relinquunt, quò deinceps anima regatur.
Quare qui per orationem virtutem solidam quærit,
ita oret, ut in oratione suâ se sibi quotidie ob oculos
ponat; defectus suos, profectus suos inspiciat; occa-
siones, loca, tempora, personas, causas lapsuum
suorum intueatur ; atque individua & circumstan-
tiis circumscripta proposita ; tam vitandorum de-
fectuum, quàm exercendarum virtutum faciat ;
facta, Deo, & gratiæ Dei auxilianti, Sanctorumque
suffragiis commendet, & efficaciam petat. Quanta
hinc ad animam bona sequantur, expertus sciet
optimè. Ea propter quodcunque vitium ex tua cu-
pies anima evulsum, illud modo prædicto oratione
quotidiana impugna ; quamcunque virtutem voles
in corde tuo plantatam, & citò adultam, illam
hoc ipso modo inter orandum cordi insere, donec
radices mittat, donec ramos & folia & fructus fe-
rat, hoc est, donec tibi familiaris, facilis & suavis
evadat.

4. Oratione plerique duriciem capitis, & intra-
stabilitatem voluntatis, morumque contrahunt.
Quo ex fundamento S. Patriarcha noster dicere so-

litus fertur : ex 100. habentibus spiritum orationis, 99. esse vel solere esse illusos. Videas certè non rarè istos orationistas, quidquid inter orandum senserint vehementiùs à se apprehendi, id jam instinctum Spiritûs Sancti, jam Dei manifestatam sibi voluntatem credere, nec ab eâ persuasione etiam autoritate obedientiæ se avocari sinere. Inde obstinantur, indurantur, illuduntur; prædictiones & prophetias tentant & referunt; ac quamvis falsi fuisse convincantur, id aut non credunt, aut excusant, nihilominusque pergunt. Hoc tamen non orationis vitium est, sed orantium, qui sine humilitate orant & non orant ut mendici apud Deum, sed ut amici & secretarii cum Deo loquuntur; non indigentia ac humilitatis affectu ad orationem procedunt, sed ex dignatione quadam, (quam illi caritatem putant) & præsumptione occulta, & quodam magnificandi sui, per orationis usum & crebritatem longitudinemque, studio. unde etiam mirantur se ob orationem; & spiritum orationis magnificant in se, seque per illum: quo fit, ut inflentur oratione; & ab oratione surgant superbi, jactabundi; de voluntate Dei, etiam quoad contingenter futura, certi; atque ita duri & obfirmati, ut verè à S. Patre dicti sint illusi, & verè ad sese detorquere valeant illud Psalmi: *Ego dixi in excessu meo: omnis homo mendax.* Psal: 115. 11. Hi enim in excessu suo verè mendaces sunt, & excessu suo in mendacia præcipitantur. Quod malum non evenit ab oratione, humilibus & verâ caritate in Deum præditis, verè indigentiarum suarum infinitarumque

que

que miseriarum gnaris, & ex ea causa tam pro se, quam pro aliis Deum deprecantibus. Oratio enim est filia notitiæ suæ & notitiæ Dei, abjectionis suæ & æstimationis Dei, diffidentiae suæ, & fiducia in Deum.

§. Orationum ejaculatoriarum, seu ignitarum & vehementium in Deum aspirationum brevissimo tempore peragendarum, usus nunquam satis laudabitur à spiritualibus viris; utinam ita nunquam negligatur! Experientia docet, sæpe nos unâ alterâve ejaculatoriâ, in Deum efficacius rapi, & penitus Deum penetrare ab eoque penetrari, quam totius horæ Oratione. Hic porro unum vellem expositum & consideratum, duplices esse ejaculatorias. Quædam sunt meri tantum, affectûs nostri in Deum, indices; vel si quid aliud in sui materia continent, tamen qui eas ejaculatur, affectui tantum soli suo, non autem etiam sensui, materiæ intellectui indulget: quod genus ejaculationum summè laudo & commendo; sed illud tamen aliud genus amplius probo (quia utilius existimo, saltem incipientibus & proficientibus) quo non tantum affectus ejaculamur nudos, solùmque affectum ignescere facimus, sed etiam quo proposita nostræ voluntatis vel dictamina nostri intellectûs, detestationes individuorum vitiorum, vel actûs virtutum individuos, brevissimè, & ad infigendas cordi nostro virtutes habitûsque earum radicandos utilissimè validissimèque, in Deum jaculamur. Ut, v. g. cum dicimus: *Domine, a meri tuo condono injuriam, quam mihi iste nunc (hodie, nuper,) intulit:*

lit: illūmq̄ ex corde amo, illūque hoc beneficium
 prestare volo. Hoc actu & igneus in Deum affectus
 promitur, & caritatis actus heroicus elicitur, &
 individue occasio peccandi expugnatur, meriti
 verò usurpatur, & actualis amor inimicorum fit,
 & iterum actuale propositum benefaciendi male-
 factori elicitur. Istud ergo ejaculatoriarum genus
 urilius reor, saltem proficientibus & incipientibus,
 quàm illud: Deus meus & omnia! ô ignis qui sem-
 per ardes &c. Paratum cor meum Deus &c. O
 Domine ego servus tuus &c. In talibus namque
 vel solus affectus alitur, & is etiam solus prodest
 animæ, Deoque placet; vel certè talium latitudo
 & intellectus à paucis noscitur & rarò ab usurpan-
 tibus penetratur aut intenditur. Igitur etsi omne
 ejaculatoriarum genus ad solidam virtutem mul-
 tum facit, posterius tamen genus longè amplius
 eidem inservit; si non quàm solida, certè quatenus
 solidanda est. Addo his, quòd *Si oportet semper
 orare & nunquam deficere*, Luc. 18. 1. id certè
 orationibus ejaculatoriis convenit quàm maxime
 prestare. Unde omne tempus, omnis locus, om-
 nis actio, omnis occasio, ipsa etiam cum homi-
 nibus occupatio, talibus orationibus apta est, &
 condiri debet. Suaferim tamen, ut perfectus ac
 perfectionis amator, certis præterea temporibus
 ac vicibus, certas ejaculatorias, (2 di generis præ-
 fertim) singulos in dies exerceat, ejusque rei in
 examinibus specialem à se rationem exigat. Sic
 enim fiet, ut non solum ad se se & ad Deum redeat
 à creaturis; non solum ignescat in Deum, sed etiam
 actus

actus practicos virtutum exerceat; actibusque habitus in se perficiat, quibus perfectis virtutem solidam (quia perfectam) habeat. Quâ virtutes parandi ratione, nescio (post divinæ gratiæ auxilia) quid sit vel suavius, vel celerius, vel efficacius. Quam in re non verbis ago, sed ad experientiam remitto.

6. In vita spirituali nemo est, qui peculiaribus atque privatis non tangatur, feraturque desideriis [vel etiam prematur indigentis] sive certi vitii à se expellendi, certive peccati actus devitandi, sive certam virtutem vel gradum virtutis in animo suo radicandi, vel gratiæ alicujus, certæ à Deo obtinendæ &c. His desideriis in effectum deducendis, plerique inter alia & orationis præsidium adhibent, sæpè tamen parvo aut nimis tardo profectu. Qui hoc fiat, nihil attinet dicere in præsentia: hoc tantum propono, quod efficax puto, tum ut citò, tum ut suaviter, tum ut efficaciter desideriis potiamur prædictis; salvâ in omnibus Dei voluntate, quam supponimus, & credere debemus in prædictis desideriis nunquam nobis deesse; nec ab ejus repugnantia, sed à nostra inefficiâ illam raritatem & tarditatem provenire; neque esse culpam in oratione & aliis præsidiis, sed in nobis, qui utimur illis. Itaque si quis captus sit desiderio, v. g. plenæ Resignationis, atque cum Divina voluntate conformitatis, non solo & uno ejus sit desiderio contentus, sed laboret, ejus pretium, vim, naturam, latitudinem, efficaciam, occasiones, materias, actus cognoscere atque penetrare; laboret ejus intima æstimatione potiri; de ea le-

gat, loquatur, scribat, audiat; eam orationis suae & longioris & brevioris materiam faciat; ejusdem actus certo tempore, certo loco, certis occasionibus, certis vicibus, quae internos, quae externos eliciat; assignet huic labori non unam diem, vel orationem, seu meditationem, sed mensem, annum, plures, si opus est; singulisque diebus, inter alia Meditationis puncta & proposita, sit aliquantula factum aestimatio, & desideratio resignationis, propositumque illius actuale, individuum, circumstantiis praesentibus cinctum. Singulis item diebus eandem crebro à Deo petat proponendo, proponat petendo, v.g. Fiat Domine de me voluntas tua. Domine miserere mei, sicut scis & vis. Domine in te jactatio mea semper. Domine, quod vis, volo; quod non vis, nolo. Eadem Resignatio sit illi, in actionibus, ejus intentio. Ejusdem resignationis actus, desideria, proposita, unam eademque serie repetitis vicibus, pro spiritus & temporis sufficientia, eliciat decem, quinquaginta, centum, vel certe pro numero vulnerum Christi, gaudiorum dolorumve Beatæ Virginis, annorum Christi, annorum B. Virginis &c. neque opus est, ut ad id subtrahat occupationibus minora tempora; otiosa & vacua huic operi impendat. v.g. dum ex loco in locum vadit, dum alicubi expectat aliquid vel aliquem, tempus illud in repetitione actuum resignationis (vel eliciendo, vel proponendo, vel postulando, vel desiderando) terat. Huic vel soli industriae, examen insuper adhibeat speciale. Audeo dicere, fieri non posse, ut non brevi tempore, is qui ita oraverit

verit

verit, & laboraverit pro Resignatione, eam assequatur & ejus fructu gaudeat. In quo etiam ad toties repetitam experientiam remitto.

7. Orationis maxima est commendatio ex his tribus. Primum est Alacritas indefessa, de qua supra fati. Secundum est reverentia, sine qua nemo, nemo prorsus oret, quia nemo neque in oratione, neque ex oratione fructum faciet. Hic affectus est humilitatis filius, dux ad caritatem & familiaritatem Dei & cum Deo; qui nisi quem eò deduxerit, is non tantum frustra, sed & periculosè laborat. qui scopulus multorum, ex nobis est, qui sæpè prius audemus intimè cum Deo agere, quàm didicimus reverenter. Multum est prius operæ in affectu reverentiæ ponendum ei, qui securè cum Deo amicitiam contrahere vult. Accedit deinde, quòd idem affectus sit fervoris spiritualis mater, devotionis quoque sensibilis & spiritualium consolationum origo. Qui semper cum Deo reverenter agit, nunquam tepescit, scriptum est enim: *Qui timet Deum, nihil negligit.* Et causa est, quia reverentia ista miscetur vilificatione hominis, & exaltatione Dei, ex cognitione utriusque proveniente. Hæc autem ambo gratiam Dei & favores pelliciunt ad animam ex Deo, & eam in pace segura firmant; ex gratia & pace, fervor atque consolatio manat interior. Tertium est fiducia seu fides Dei [ut eam Christus Dominus vocat.] Quæ ideo dicitur fides Dei, quia credit Deum non tantum velle facere, quod petit aut orat Oratio, sed etiam credit, & quasi pro certo habet, quòd facturus sit omnino

Deus. Hæc fiducia inter difficiles virtutes est etiam una; orationi tamen necessaria prorsus, ut sine qua non constet Oratio. Porro fundatur hæc fiducia in resignatione & conformitate nostræ voluntatis cum divina, & quidem plenâ. Conformis enim voluntas nostra nihil potest velle, nisi quod vult Divina; & quidem etiam non ob aliud, nisi quia vult Divina: atque quod Divina vult voluntas fieri, infallibiliter fit; ideo etiam qui conformem cum Deo voluntatem habet, quando aliquid petit, tam certus est futuri quod petit, quam certus est conformare se suam voluntatem Deo, in eo quod petit, & quam certus est non posse non fieri id, quod voluntas Dei vult fieri. Ex hoc ergo fonte oritur fides ista, *montes etiam transferens, etiam solem sistens, etiam mare dividens, atque siccans, etiam mortuos suscitans quatruiduanos.* Joan. 11. 43. Tali fiducia solida virtus aliorum nititur, gaudet, grandescit, solidatur.

8. Orationis fructus & finis debet esse Actio; estque illa optima contemplatio, quæ incitat ad actionem, quæque dicit: *Egrediamur in agrum, videamus, si floruit vinea, &c.* tam privata, quam etiam aliena. Sublimitates, vehementiæ, inardescentiæ, lachrymæ, dulcedines, si veniunt, non respuantur, neque tamen quærantur. Mensura Orationis, perque illam solidationis in spiritu & virtute, est, ut dixi, actio, magis verò passio. Vide, quantum subordineris Deo, subdaris Prælato, adæqueris proximo, humilieris spiritu, conteraris corde, oderis & vincas te, asperneris creaturas, ordines vitam, regas

regas linguam, & affectus; gulam, & reliqua, quæ carnis sunt, nescias; amore tui honoris & libertatis careas; aliis prodesse, solus esse ames; Regulas & communem vitam serves; pati pro Deo defectum, despectum, dolorem quæras & gaudeas; ipsammet denique ad Orationem adspires & anheles. Quantum de his in te invenies, tantum te solidari per orationem in spiritu & virtute, nihil dubites.

Nec plura de Oratione propono, libri pleni sunt, & in promptu: considerationi hæc sufficient, in quâ quisque suam orandi consuetudinem examinet: & ubi bene dispexerit, non dubito, quin facile causam, ob quam tot orationum suarum modicos & nullos fructus in se persentiscat, inveniatur; quam inventam si emendatione tollet, tum vel facile, quantum sit ad solidam & solidandam virtutem instrumentum mediumque oratio, experimento fructuoso cognoscat.

CONSIDERATIO XIV.

Virtus solidatur amore, curâ, usu, gratiæ Dei.

Inter instrumenta & Media solidæ virtutis atque solidandæ, ponimus 2do loco Gratia Divinæ amorem, curam, usum. Non immeritò. Nam si absque gratia Dei nihil fit boni, quantò magis absque eadem nihil fit perfecti,